

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o U 149799 23 UŽ
Brčko, 04. avgusta 2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Vuka Lučića, kao predsjednika vijeća, Šejle Drpljanin i Roberta Jovića, kao članova vijeća, u upravnom sporu tužiteljice A.S. iz B., zastupane po punomoćniku Milenku Marjanoviću, advokatu iz Brčkog, protiv tužene Apelacione komisije Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi poništenja rješenja tužene broj predmeta: UP-II-22-000027/22, broj akta: 01.7-0222MS-002/22 od 13. jula 2022. godine i rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000855/22, broj akta: 12-1419BB-002/22 od 17. maja 2022. godine, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 149799 22 U od 17. marta 2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 04. avgusta 2023. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice A.S. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 149799 22 U od 17. marta 2023. godine, POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 149799 22 U od 17. marta 2023. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odbijena je u cijelosti kao neosnovana tužba tužiteljice A.S. iz B. (u daljem tekstu tužiteljica).

Protiv navedene presude tužiteljica je blagovremeno izjavila žalbu zbog povrede odredbi članova 10. stavovi (1), (3) i (4), 29, 30, 38. i 40. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sa prijedlogom ovom sudu „da nakon provedenog postupka uz primjenu odredbi Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno supsidijarne primjene odredbi Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i drugih pravno relevantnih propisa poništi osporeno rješenje suda od 17. marta 2023. godine, rješenje Apelacione komisije broj predmeta: UP-II-22-000027/22, broj akta: 01.7-0222MS-002/22 od 13. jula 2022. godine i rješenje Odjela za javnu bezbijeđnost broj predmeta: UP-I-22-000855/22, broj akta: 12-1419BB/22 od 17. maja 2022. godine i donese odluku po zahtjevu tužiteljice o zaštiti od nezakonitosti dostavljen u prilogu ove žalbe“.

Tužena Apelaciona komisija Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužena) nije dostavila odgovor na žalbu tužiteljice.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 28/18 i 6/21), a shodno odredbi člana 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 4/00 i 1/01 - u daljem tekstu Zakon o upravnim sporovima), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz razloga koji slijede.

Pobijanom presudom prvostepeni sud je, na osnovu odredbi članova 29. stav (1) i 31. stav (2) Zakona o upravnim sporovima, odbio tužbu tužiteljice kojom je tražila da sud poništi rješenje tužene broj predmeta: UP-II-22-000027/22, broj akta: 01.7-0222MS-002/22 od 13. jula 2022. godine (u daljem tekstu konačni upravni akt), kojim je odbijena kao neosnovana njena žalba izjavljena protiv rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000855/22, broj akta: 12-1419BB-002/22 od 17. maja 2022. godine, a kojim rješenjem je odbijen prijedlog tužiteljice za oglašavanje ništavim rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2007. godine, jer je razmotrivši navode iz tužbe i odgovora na tužbu, te provedeni upravni postupak koji je prethodio ovoj tužbi, u potpunosti prihvatio obrazloženje tužene, nalazeći da su osporena rješenja donesena na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava, te da je u skladu sa odredbom člana 221. stav (2) Zakona o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 48/11, 21/18 i 23/19 - u daljem tekstu Zakon o upravnom postupku) tužena kao drugostepeni upravni organ pravilno utvrdila da nisu ispunjeni uslovi da bi se udovoljilo žalbi tužiteljice, budući da su u obrazloženju konačnog upravnog akta, shodno odredbi člana 226. stav (2) Zakona o upravnom postupku, dati jasni i argumentovani razlozi za odbijanje iste. Prvostepeni sud je stajališta da oglašavanje rješenja ništavim, kao vanredno pravno sredstvo, ne može služiti kao pravni instrument za otklanjanje povreda pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, jer su ti osnovi rezervisani za redovno pravno sredstvo u upravnom postupku - žalbu, te da su organi uprave prilikom postupanja po prijedlogu za oglašavanje rješenja ništavim dužni utvrđivati samo one činjenice koje su relevantne za primjenu odredbe člana 247. Zakona o upravnom postupku, a kod toga da je tužiteljica podnijela prijedlog za oglašavanje ništavim rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2007. godine, shodno odredbi člana 247. tačka (5) Zakona o upravnom postupku, a u vezi sa odredbom člana 119. Zakona o prostornom planiranju i građenju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 29/08 - u daljem tekstu Zakon o prostornom planiranju i građenju), našao je da taj zakon u vrijeme donošenja predmetnog rješenja nije postojao, te da stoga nije niti mogao biti primijenjen, odnosno da je propis na osnovu kog je rješenje doneseno Zakon o prostornom uređenju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 9/03, 23/03 i 15/04 - u daljem tekstu Zakon o prostornom uređenju), na osnovu kojeg zakona se i cijeni njegova zakonitost, pa je u konačnom ocijenio da navodi tužiteljice u prijedlogu za oglašavanje ništavim rješenja ne predstavljaju razloge za oglašavanje ništavim propisane odredbom člana 247. tačka 5) Zakona o upravnom postupku jer u Zakonu o prostornom uređenju ne postoji izričita zakonska odredba koja propisuje da su rješenja - upotrebna dozvola koju izdaje Odjel za javnu sigurnost, ukoliko su izdata u suprotnosti sa odredbama navedenog zakona, ništava, slijedom čega navedenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice, pa je smatrajući da ne postoje činjenice i razlozi zbog kojih bi morao zakazati usmenu raspravu, bez zakazivanja i održavanja usmene javne rasprave, odlučio kao u izreci prvostepene presude.

Kako je tužiteljica odbijena sa tužbenim zahtjevom, a tužena nije postavila zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, to sud o troškovima upravnog spora nije ni odlučivao.

Ovo su u bitnom razlozi koji su prvostepeni sud opredijelili za donošenje odluke sadržane u izreci prvostepene presude.

Odluka prvostepenog suda je pravilna.

Kada obrazlaže žalbene navode zbog kojih pobija prvostepenu presudu, tužiteljica u žalbi u bitnom ističe da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa načelom zakonitosti jer je ignorišući svu materijalnu dokumentaciju poklonio vjeru obrazloženju tužene, te da su svi navodi prvostepenog suda netačni zbog toga što isti negira povredu materijalnog prava koja je učinjena i precizirana rješenjem Odjela za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove broj predmeta: UP-I-22-000544/22, broj akta: 06-1147EZ-013/23 od 14. februara 2023. godine, u kojem je navedeno da je promjena namjene tavanskog prostora u stambeni izvršena bespravno, a da s tim u vezi tužiteljica, pored sve uredno pribavljene dokumentacije nakon kupovine stana, z.k. izvotka za stan i upotrebne dozvole za cijeli stambeni objekat, nema pravno regulisan stan i izložena je velikim materijalnom troškovima za pravno regulisanje stana, kao i duševnoj boli koju konstantno trpi. Nadalje ističe da prvostepeni sud pogrešno navodi da nije povrijeđen zakon na njenu štetu jer se nad njom sistemski vrši pravna tortura i diskriminacija u odnosu na druge stanare stambenog objekta i interese Distrikta, te da je zbog nezakonitog postupanja organa Distrikta u postupku koji je pokrenula za regulisanje manjka kvadrata - usklađivanja stvarnog sa zakonskim stanjem, bila prinuđena da podnese zahtjev za legalizaciju cijelog stana, koji je naprijed navedenim rješenjem odbijen, iz čega proizilazi da je samo za nju planska dokumentacija nevažeća, a za sve ostale stanare je važeća, kao i da je, bez utvrđivanja prethodnog pitanja i utvrđivanja statusa cijelog objekta, urbanističko-građevinski inspektor „nadležan da ruši dio stana tužiteljice u kojem živi sa svojom porodicom, bez jasno utvrđenog cilja i svrhe, a svi organi Distrikta su nenadležni da utvrde nepravilnosti cijelog objekta“, radi čega smatra da joj prvostepeni sud nije pružio pravnu zaštitu i da je odbio mogućnost otklanjanja pravne nesigurnosti. Tužiteljica također navodi da je zbog povrede odredbe člana 172. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 - u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) - nepravilnog rada organa Distrikta, u okolnostima konkretnog slučaja, na nju stavljen pretjeran teret jer nije postignuta pravična ravnoteža između legitimnog javnog interesa i njenog prava na dom i mirno uživanje imovine, što je suprotno standardima zaštite prava na imovinu iz člana 1. Protokola broj I uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu Evropska konvencija). U prilogu žalbe kao dokaz je priložila sljedeće isprave: rješenje Odjela za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000544/22, broj akta: 06-1147EZ-013/23 od 14. februara 2023. godine, zk izvadak - Privremeni registar ... „E“ broj zk. uloška ... - poduložak, k.o. B. 1, od 04. novembra 2022. godine, tlocrt objekta za k.č. ..., k.o. B. 1, od 14. novembra 2014. godine, tlocrt stana za k.č. ..., k.o. B. 1, od 07. septembra 2021. godine i dopis Odjela za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: 22-000540/22, broj akta: 06-1147EZ-002/22 od 04. aprila 2022. godine.

Prije obrazlaganja razloga odbijanja žalbenih navoda tužiteljice, valja ukazati da tužiteljica sadržajno prvostepenu presudu u značajnom dijelu žalbom osporava u

odnosu na zakonitost i pravilnost rješenja Odjela za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000544/22, broj akta: 06-1147EZ-013/23 od 14. februara 2023. godine, kojim je odlučeno o postavljenom zahtjevu tužiteljice za izdavanje lokacijskih uslova za legalizaciju stana - bespravno izvedenu rekonstrukciju dijela krova i dogradnju badže, izvedenu promjenu namjene tavanskog prostora u stambeni prostor, u postojećem objektu za kolektivno stanovanje, izgrađenom na zemljištu označenom kao k.č. broj ... k.o. B. 1 - izlaganje, u ulici ..., stambeno naselje „K.“ u B. (u vezi kojih navoda je uz žalbu priložila i naprijed nabrojane dokaze), a što su sve razlozi zbog kojih smatra da se nad njom „sistemski vrši tortura i diskriminacija“, a što je dovelo do povrede njenog prava na imovinu, zbog čega se ovo sudsko vijeće istim žalbenim navodima neće baviti jer naprijed navedeno rješenje Odjela za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000544/22, broj akta: 06-1147EZ-013/23 od 14. februara 2023. godine, u konkretnom, nije bilo predmetom postupanja prvostepenog suda koji je odlučivao po tužbi tužiteljice za poništenje rješenja tužene kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-22-000855/22, broj akta: 12-1419BB-002/22 od 17. maja 2022. godine.

Suprotno pravnom rezonovanju tužiteljice da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 29. Zakona o upravnim sporovima, a kod toga da tužiteljica u podnesenoj žalbi nije iznijela razloge, niti ukazala na drugačije činjenično stanje no ono koje je utvrdio prvostepeni sud, sve u vezi sa njenim inicijalnim prijedlogom za oglašavanje ništavim rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 30. jula 2007. godine, ovaj sud nalazi da je za rješavanje predmetne upravne stvari, poništenja pobijanog prvostepenog i drugostepenog rješenja, sa aspekta pravilne primjene materijalnog prava, bilo od značaja provjeriti da li su za potrebe donošenja (prvog) rješenja od 17. maja 2022. godine, kojim je odbijen prijedlog tužiteljice za oglašavanje ništavim rješenja Odjela za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2007. godine, a potom i za donošenje (drugog) rješenja od 13. jula 2022. godine, kojim je odbijena njena žalba na navedeno rješenje od 17. maja 2022. godine, postupajući organi uprave imali činjeničnog i pravnog osnova (opravdanja) u konkretnom predmetu.

S tim u vezi, ovaj sud nalazi nespornim činjenice (žalbom se iste ne dovode u pitanje) da je postupajući Odjel za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine rješenjem od 17. maja 2022. godine odbilo prijedlog tužiteljice za oglašavanje ništavim rješenja istog organa broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2007. godine, kojim se odobrava „Zejićirović“ d.o.o. iz Čelića upotreba stambenog objekta, u stambenom naselju „K.“, B., a na osnovu odredbi članova 101. do 109. Zakona o prostornom uređenju, zbog čega je i odlučilo kao u dispozitivu rješenja, a da je tužena konačnim upravnim aktom odbila kao neosnovanu žalbu tužiteljice izjavljenu protiv rješenja prvostepenog organa od 17. maja 2022. godine, utvrdivši da u vrijeme donošenja pobijanog rješenja od 30. jula 2007. godine Zakon o prostornom planiranju i građenju, na koji se tužiteljica poziva u svom prijedlogu, nije postojao, te da isti iz navedenog razloga nije niti mogao biti primijenjen u vrijeme donošenja pobijanog rješenja iz 2007. godine, odnosno da je navedeno rješenje doneseno na osnovu Zakona o prostornom uređenju, na osnovu kog se i cijeni njegova zakonitost. S tim u vezi pravilno tužena, kao i prvostepeni sud pravno rezonuju kada tumače pomenute odredbe članova Zakona o prostornom uređenju, a koje niti jednom izričitom zakonskom odredbom ne propisuju da je rješenje kojim se odobrava upotreba objekta ništavo ukoliko je doneseno suprotno odredbama ovog zakona.

Član 247. Zakona o upravnom postupku predviđa da se neka odluka može oglasiti ništavom u slijedećim slučajevima: kada je rješenje doneseno u stvari iz sudske nadležnosti ili u stvari o kojoj se uopšte ne može rješavati u upravnom postupku; koje bi svojim izvršenjem moglo prouzrokovati neko djelo kažnjivo po krivičnom zakonu; čije izvršenje uopšte nije moguće; koje je donio organ bez prethodne saglasnosti stranke (stranka nije naknadno izričito ili prešutno pristala) i koje sadrži nepravilnosti koje su po izričitoj zakonskoj odredbi predviđene kao razlog ništavosti.

Ništavost je najteža vrsta nezakonitosti koja može postojati kod rješenja donesenog u upravnom postupku, zbog čega se na ništavost pazi po službenoj dužnosti, kako u žalbenom postupku (član 222. stav (1) Zakona o upravnom postupku), tako i u upravno-sudskom postupku (član 30. stav (2) Zakona o upravnim sporovima). Pretpostavka zakonitosti važi, međutim, i za ništava rješenja – sve dok se odnosna greška ne utvrdi i rješenje ogласi ništavim (sa dejstvom *ex tunc* – član 249. stav (1) Zakona o upravnom postupku). Zbog težine greške koju ništavi akt sadrži, njegovo oglašavanje ništavim nije vezano za bilo kakav rok, dakle može se učiniti u svako doba. Citiranjem odredbom Zakona o upravnom postupku (član 247.), taksativno su navedeni slučajevi u kojima se rješenje oglašava ništavim, pa stoga upravni organi ne mogu oglašavati ništavim rješenja izvan slučajeva navedenih u toj zakonskoj odredbi.

Pravilnim podvođenjem činjeničnog stanja u konkretnoj pravnoj stvari pod relevantnu zakonsku odredbu koja omogućava oglašavanje ništavim donesenog rješenja, ovo vijeće pravilnim ocjenjuje zaključak prvostepenog suda o pravilnosti odlučivanja upravnih organa. Naime, u podnesenom prijedlogu tužiteljice za oglašavanje ništavim rješenja Odjela za javnu sigurnost od 30. jula 2007. godine kao razlog je navedeno to da je firmi „Zejićirović“ d.o.o. izdato odobrenje za upotrebu izgrađenog objekta, iako je isti izgrađen suprotno odobrenju za građenje odnosno jer su tokom izgradnje objekta izvršene izmjene na objektu bez prethodnih izmjena i dopuna odobrenja za građenje, pri čemu je tužiteljica citirala odredbu člana 119. Zakona o prostornom planiranju i građenju sa akcentom na stav (1) tačku b) koja propisuje „da će se zahtjev za izdavanje odobrenja za upotrebu odbiti ako su tokom građenja izvršene izmjene i dopune na građevini bez izmjene i dopune odobrenja za građenje“. Tužiteljica se posebno pozvala i na sadržaj odredbe člana 8. stav (3) Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koja propisuje da je bilo koji akt, bilo kojeg organa vlasti u Distriktu ništavan u mjeri u kojoj nije u skladu sa zakonima koji se primjenjuju u Distriktu.

Sveobuhvatnom analizom svih odredbi Zakona, kako o prostornom planiranju i građenju (na temelju kog i nije donesen osporavani upravni akt), tako i odredbi o prostornom uređenju, ovo vijeće nije našlo da je i jednom odredbom pomenutih zakona predviđena izričita odredba o ništavosti rješenja o odobrenju upotrebe izgrađenog objekta ukoliko je isti izgrađen suprotno građevinskoj dozvoli odnosno da je rješenje kojim se odobrava upotreba izgrađenog objekta donesena povredom odredbi članova od 101. do 109. Zakona o prostornom uređenju, ništavo, zbog čega nema mjesta niti primjeni ove odredbe zakona, kod primjene instituta oglašavanja ništavosti u cijelosti ili djelimično odluke o odobrenju upotrebe izgrađenog objekta.

Prema odredbi člana 247. tačka 5) Zakona o upravnom postupku, kod oglašavanja rješenja ništavim, od značaja je da je „izričitom zakonskom odredbom“ nepravilnost u rješenju predviđena kao razlog ništavosti, što u konkretnom nije slučaj. Odredbom člana 8. stav (3) Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 2/10 – prečišćeni tekst) na koju se tužiteljica poziva,

kao najvišim pravnim aktom uređenja, ustrojstva i organizacije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao administrativne jedinice lokalne samouprave koja je pod suverenitetom Bosne i Hercegovine, generalno, u okviru nadležnosti javnih vlasti u Distriktu je propisano da bilo koji akt bilo kog organa vlasti u Distriktu je ništavan u mjeri u kojoj nije u skladu sa zakonima koji se primjenjuju u Distriktu pri čemu su Zakonom o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (kao zakonom po kom postupaju odjeli Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i drugi organi kada u upravnim stvarima, neposredno primjenjujući propise, rješavaju o pravima, obavezama ili pravnim interesima fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka), posebnom odredbom (član 347.) propisani razlozi za ništavost akata donesenih u upravnom postupku. Stoga, odredba člana 8. stav (3) Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ne ukazuje, niti propisuje sankcionisanje ništavošću svakog akta koji je donesen povredom određene odredbe posebnog zakona odnosno njenom pogrešnom primjenom (pogrešna primjena materijalnog prava se sankcioniše kroz odluke po žalbama kao redovnim i poništenjem i ukidanjem rješenja po pravu nadzora, kao vanrednim pravnim sredstvom), pri čemu se pravosnažno rješenje ne bi moglo oglasiti ništavim zbog povrede zakona prilikom njegovog donošenja, jer to nije razlog za korištenje ovog vanrednog pravnog sredstva. Dakle, prema stajalištu ovog suda, nije svako rješenje u kom je pogrešno primijenjena materijalna odredba nekog zakona ništavo, nego se ista pravilnost primjene određene odredbe ima preispitivati u drugim, zakonom propisanim postupcima. Kao primjer pravilne primjene odredbe o ništavosti upravnih akata ukazujemo na odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-1421/10 kojom prilikom je razmatrano pitanje korištenja dodijeljenog stana prema rješenjima nadležnih organa donesenih nakon stupanja na snagu Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima („Službene novine FBiH“ brojevi 11/98, 38/98, 12/99, 18/99, 27/99, 43/99, 37/01, 56/01, 15/02, 24/03, i 29/03) u kom je izričitom zakonskom odredbom propisano da „Ugovor o korišćenju stana koji je u skladu sa propisima iz člana 1. stav 1. ovog zakona proglašavan napuštenim, kao i drugi akti o dodjeli stana na korišćenje, a koji su zaključeni odnosno doneseni nakon 7. februara 1998. godine, ništavi su. Odredba iz stava 1. ovog člana odnosi se i na ugovore o korišćenju stana zaključene prije 7. februara 1998. godine a po njima nije izvršeno useljenje u stan“. Upravo navedeni primjer ilustrira situaciju kada je posebnim zakonom, kojim se pravno normira određena društvena oblast života, donošenje akata suprotno odredbama tog zakona izričito propisano ništavim.

Stoga, kod takvog činjeničnog i pravnog stanja stvari, žalbene navode tužiteljice kojima ukazuje da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa načelom zakonitosti nalazimo neosnovanim, kod toga da je prvostepeni sud pravilno ispitao sve činjenice koje su od značaja za ništavost upravnog akta, zbog čega u situaciji konkretnog slučaja nema mjesta niti žalbenim navodima tužiteljice da joj prvostepeni sud nije pružio pravnu zaštitu, te da je odbio mogućnost otklanjanja pravne nesigurnosti, jer je prvostepeni sud ispitujući uvjete iz člana 30. stavovi (2) i (3) Zakona o upravnim sporovima, u konačnom donio pravilnu sudsku odluku. Kako je iz rješenja Odjela za javne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2007. godine vidljivo da je isto doneseno na osnovu odredbi članova od 101. do 109. Zakona o prostornom uređenju, koje odredbe se odnose na uslove i postupak za izdavanje upotrebne dozvole, a kako odredbe tog zakona ne propisuju da je ništavo rješenje koje je izdato suprotno navedenim odredbama, što bi bio osnov za primjenu odredbe člana 247. tačka 5) Zakona o upravnom postupku, navodi iz žalbe koji se odnose na pogrešnu primjenu materijalnog prava i po ocjeni ovog suda ne mogu biti razlog za oglašavanje pobijanog rješenja ništavim.

Situacija nije drugačija niti sa žalbenim navodom da je zbog povrede odredbi člana 172. Zakona o obligacionim odnosima od strane organa Distrikta na stranu tužiteljice stavljen pretjeran teret jer nije postignuta pravična ravnoteža između legitimnog javnog interesa i prava tužiteljice na dom i mirno uživanje imovine zbog čega je prvostepeni sud postupio suprotno „standardima zaštite prava na imovinu iz člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju“. Ovo prije svega što tužiteljica ove navode veže za postupanje inspektorata Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (nalog urbanističko-građevinskog inspektora da tužiteljica izvrši rušenje-uklanjanje izgrađenog dijela tavanskog prostora u potkrovlju, kao i dijela krova, a koji dijelovi objekta nisu namijenjeni za stanovanje), a koje postupanje upravnog organa nije bilo predmetom preispitivanja od strane prvostepenog suda u ovoj konkretnoj pravnoj stvari, zbog čega se ovaj sud na takve navode nije niti u mogućnosti očitovati, niti je ovlašten iznošenjem svog stajališta u povodu tih navoda, prejudicirati ishod eventualno pokrenutog postupka po tom pitanju.

U konačnom, odredbom člana 40. Zakona o upravnim sporovima propisano je da se zaštita sloboda i prava građana zajamčenih Ustavom i Statutom osigurava i u slučaju ako su te slobode ili prava povrijeđeni radnjom službenog lica u Odjelu, odnosno odgovornog lica u pravnom licu koje ima javna ovlaštenja, kojom se protivno zakonu, neposredno sprječava ili ograničava određenom pojedincu vršenje takve slobode ili prava. Međutim, kako o navedenom zahtjevu, shodno odredbi člana 41. Zakona o upravnim sporovima rješava Osnovni sud, to ovaj sud, zahtjev tužiteljice za zaštitu od nezakonitosti, podnesen uz žalbu, kojim je tražila da sud oglasi ništavim presude Apelacionog i Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u predmetu broj 96 o U 140101 21 U, presude Apelacionog i Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u predmetu broj 96 o U 147275 22 U, presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u predmetu broj 96 o U 149799 22 U, rješenje Odjela za urbanizam, imovinske odnose i privredni razvoj Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 06-364-003344/05 od 17. januara 2006. godine - urbanistička saglasnost, rješenje Odjela za javnu sigurnost Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-006270/06 od 11. septembra 2006. godine - građevinska dozvola i rješenje Odjela za javnu sigurnost Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 12-360-003715/07 od 30. jula 2021. godine - upotrebna dozvola, nije razmatrao, nego po istom ima postupiti Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Dakle, kako ne stoje istaknuti žalbeni navodi, valjalo je žalbu tužene odbiti i presudu prvostepenog suda potvrditi, a na osnovu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vezi sa odredbom člana 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vuk Lučić